

הלילה הארוך ביותר

טוני ג'. מון

בשעה שתיים וחצי היה קר, לח וחשוך מאוד. תחנת הרכבת הייתה ריקה, ואפילו הכרטיסן הלך הביתה. רק האור העמום שעל הרציף נתן סימן כלשהו שפעם התנהלו כאן חיים.

דחפתי את ידיי לכיסים כדי לחמם אותן וניסיתי לחשוב מדוע הסכמנו. אמרתי לג'ו שזה היה הרעיון שלו והוא אמר שלא, ואחרי ויכוח קצר נזכרנו שזה היה רעיון של ספוט.

ומאחר שזה היה רעיון של ספוט שאלתי איפה הוא, וג'ו אמר שהוא לא יכול היה

לבוא.

מרחוק לאורך המסילה נשמע צפצוף של רכבת בודדת, וג'ו חשב שזו הרכבת שלה אנו מחכים. היא נשמעה רחוק מאוד. חשבתי שהיינו צריכים להביא אתנו צנצנת מרק וכריכים.

התחלתי לקפוץ על רגל אחת כדי להתחמם. מצחיק שאתה נעשה רעב כשאתה נשאר ער כל הלילה, גם אם כרגיל אינך אוכל בחצות. לא עזר גם השלט הענקי של פרסומת כריכי נקניק, שראינו על הרציף שממול.

הלכתי לאורך הרציף ואחר כך חזרתי. משום מה היה נעים יותר לעמוד תחת האור.

"אפילו אם זה היה הרעיון של ספוט, לא היינו צריכים להסכים" מלמלתי "אפילו אם חשבנו שזה יהיה נחמד." "אבל זה לא נחמד" הרהר ג'ו.

"רק אחרי שאני אהרוג אותך קודם"
אמרת.
מוזר היה איך התחנה, שלפני כמה
רגעים נראתה מתה ובודדת, קמה
פתאום לתחייה כשהקטר, נושף קיטור
ועשן, זחל לאט אל הרציף. הוא עצר
בסוף, עם אנחה כבדה ונשיפה סופית
של קיטור.
הקטר משך רק קרון סגור אחד וקרון
השומרים. השומר ירד מהקרון שלו.
"אתם מגן החיות" צעק.
"כן, באנו לקחת אותך" אמרת.
"רק שניכם?" אמר כשהתחיל לפתוח את
מנעול דלת הקרון "טוב, אני מניח שאתם
יודעים מה אתם עושים" אמר.
דלת הקרון נפתחה קדימה, נפלה על
הרציף עם דפיקה, ויצרה מן מסלול
משופע.
"זה רק חזיר תינוק" אמר ג'ו.

כשהסכמנו לא ידענו שזה יהיה בשעות
המוקדמות של הבוקר. כשמר פפרדי
אמר "בשעה שלוש" מי חשב שהוא
התכוון לשעה שלוש לפנות בוקר.
עכשיו יכולנו כבר לראות את האורות
הקדמיים של הקטר, כשהוא נושף
ומתקרר באיטיות אלינו.
"אני לא חושב שהיא תגיע" אמר ג'ו
"בוא הביתה."
"אתה מפחד?" שאלתי.
ג'ו הסתכל על השעון. היה מאוחר,
פיהקתי ומתחתי את הזרועות שלי.
"מה שעה?" שאלתי.
ג'ו הסתכל שוב על השעון.
"שתיים וחצי."
"וי, זה הכל" אמרת.
"הסכמנו לעשות זאת ונעשה" אמרת
תוך שכנוע עצמי שלא היה בי בכלל.
"אהרוג את ספוט כי לא בא" אמר ג'ו.

היפופוטם."
עמדנו כולנו על הרציף והסתכלנו על
ההיפופו. חשבנו שמדובר בחזיר תינוק,
מין דבר "כרום-כרום-סקוויג". אני הוצאתי
גיחוך קטן שנשמע כמו מאולץ ובאמת
היה כזה.

השומר הופתע שלא ידענו כי חזיר
וודזלסקי הוא היפופוטם, ואז הסברנו לו
שאנו לא עובדים בגן החיות, ורק הסכמנו
לקחת את החיה כי מר פפרדיי הלך
לחתונתו של אחותו בבוקסטון.
להפתעתי השומר שאל עם מי היא
מתחתנת. "ג'ו פוגררי" אמרתי לו,
"מ'עוגות פוגררי', שאבא שלו מחזיק
חנות ברחוב שעריים."

"אז לא פלא שהיא סירבה לי" אמר
השומר "אני צריך לזכור ולתת לו בעיטה
בטנדר שלו כשאראה אותו."
ג'ו הסתכל על ההיפופו וחישב כמה הוא

"חזיר וודזלסקי" אמר השומר "בכל אופן
זה מה שכתוב במסמכים שקיבלתי."
"זה מה שאמרו לנו לקחת" אמרתי.
"זה יכול להיות חזיר וודזלסקי בשבילכם,
אנשי גן החיות" אמר השומר כשהזיז את
הדלת הפנימית של הקרון.
"לכל הרוחות..." אמר ג'ו.

עמדנו והסתכלנו בפיות פתוחים, כשאור
הרציף מאיר את פנים הקרון ואת החיה
ששכבה שם.
"אך מה שנוגע לי" המשיך השומר "זה

חבל חזק שקשר את ההיפופו לצד הקרון. עד כאן הכל בסדר, הוא עדיין שכב, ואני שחררתי את החבל והחזקתי את הקצה. ליתר בטחון נתתי גם לג'ו להחזיק. לאט ומאוד בעדינות משכנו את החבל. ההיפופו הרים את ראשו והסתכל עלינו. ואז פיהק. הסתכלנו על הלוע הפתוח והוא היה ענקי. ההיפופו הניח שוב את ראשו ובכך משך אותי ואת ג'ו פנימה. נפלנו על הקש בקרון. נהג הקטר שעמד יחד עם השומר והסתכל עלינו אמר שנפסיק לשחק. קמנו ונתנו משיכה חזקה, אבל ההיפופו לא זז. קראנו לשומר ולנהג ואמרנו להם שזה יפה להסתכל עלינו, אבל אם הם רוצים שההיפופו יצא מהקרון, עליהם לעזור לנו. משכנו כולנו בחבל, אבל ההיפופו לא זז אפילו סנטימטר. המסיק ירד מהקטר לראות מה קרה

שוקל. השומר הסתכל בניירות שלו ואמר שזה שלושת רבעי טון. ג'ו, אני והאופניים שלנו לא שקלנו ביחד אפילו רבע מזה, ובוודאי לא היינו יכולים להחזיק אותו אילו רצה לברוח. השומר שאל איפה המשאית שלנו ואמרנו לו שנוביל אותו ברגל, כי אין לנו משאית. השמור הופתע כששמע שנוביל ברגל את ההיפופו הגדול. אמרתי שחשבנו כי מדובר בחזירון מהסוג "כרום-כרום-סקוויג". עמדנו זמן מה על הרציף ושקלנו את המצב. מהקטר נשמעה צעקה: "הי, אתם שם" הנהג הוציא את ראשו מהתא וקרא שרכבת דואר תגיע בעוד רבע שעה והוא חייב לפנות את המסלול. השומר הסתכל על השעון שלו ואמר לנו להוציא את ההיפופו מהקרון. יחד עם ג'ו ניגשנו לדלת הקרון. ראיתי

לנהג ושאל מה קורה. אמרנו לו שאנו מנסים להזיז את ההיפופו.
"א, זה פשוט" אמר המסיק ונעלם.
הוא חזר אחרי כמה דקות עם האת שלו ולהפתעתנו הלך מאחרי ההיפופוטם והניף את האת כדי לתת לו סטירה.
"אל תעשה זאת!" קרא ג'ו.
אני, ג'ו, הנהג והשומר ברחנו מהר מהקרון בדיוק כשהמסיק הוריד את האת על ישבנו של ההיפופו. עמדנו דפוקים לצד הקרון וחיכינו שההיפופו יצא משם, אבל הוא לא יצא. בזהירות הצצתי לקרון. ההיפופו, עם ארשת פנים מנומנמת קם באיטיות וירד בשקט על הדלת המשופעת.
"הנה הוא. כולו שלכם" אמר המסיק.
ג'ו ואני עמדנו בתימהון על הרציף יחד עם ההיפופו. תפסתי את קצה החבל כדי למנוע מהחיה ללכת הלאה. נהג הקטר

דחף את כובעו לעורפו, אמר שהם חייבים לזוז ועלה על הקטר.
קשרתי את קצה החבל סביב אחד העמודים של התחנה למקרה שההיפופו יקפוץ כשהקטר יזוז. כשהרכבת יצאה באיטיות מהתחנה הכל חזר לבדידותו החשוכה. ההבדל היחידי היה שעכשיו היה לנו ההיפופו.
"טוב, מוטב שנזוז עכשיו אל גן החיות" אמר ג'ו ושחרר את החבל. הוא משך את החבל ואני דחפתי את ההיפופו מאחור. לאט, לאט מאוד התחלנו להתקדם לכוון גן החיות.
תוכלו להעריך כמה לאט התקדמנו אם אומר שתוך עשרים דקות הגענו עד לאשנב הכרטיסים שהיה במרחק של עשרה מטר בערך.
זה היה מצב ביש כי היינו עייפים והיה לנו עוד כשני קילומטר ללכת. החלטנו

ישבנו זמן מה כשעבר שם טנדר ירוק
קטן ונעלם ברחוב אלברט. אחרי כמה
דקות הטנדר חזר מרחוב אלברט למקום
בו ישבנו. החלון הצדדי של תא הנהג
נפתח והופיעו בו פנים מופתעים. זה היה
מר פטרניי, בדרכו אל המאפייה שלו.
"מה אתם שניכם עושים כאן כל כך
מוקדם בבוקר?" אמר לנו דרך חלון
הטנדר.

"יושבים" ענה ג'ו.
"ומה זה?" שאל מר פטרניי כשהוא
מצביע על ההיפופו קשור לעמוד התחנה.
"זה היפופו תינוק" אמרתי.

"אתם משוגעים, אתם" אמר מר פטרניי
"ממש משוגעים. תמיד אמרתי כך והנה
ההוכחה."

הוא הכניס מהלך של הטנדר ונסע
בנענוע ראש.

"זהו זה!" קרא ג'ו. הוא קפץ מהספסל

שצריכה להיות שיטה טובה יותר. קשרנו
את ההיפופו לאחד מעמודי הברזל
שבפתח התחנה, ואז התיישבנו שנינו על
ספסל העץ וניסינו למצוא דרך טובה יותר
להזיז את ההיפופו.

אחרי שכך ישבנו וחשבנו ג'ו שאל למה
בעצם קשרנו את ההיפופו. אחרי הפסקה
ארוכה ענית שקשרנו אותו כדי שלא
יברח. אמרתי זאת בלי באמת לחשוב, כי
הרי במשך חצי שעה ניסינו לגרום לו
לעשות בדיוק את זה.

אותי יחד עם ההיפופו. בכל זאת הצלחתי
לרשום בראשי שאהרוג אותו, כלומר
אחרי שאהרוג את ספוט.
חשבתי מה לעשות עם ההיפופו ומה
יגידו הנוסעים שיראו את ההיפופו חוסם
את הכניסה לתחנת הרכבת בבוקר. ואז
הטנדר של מר פטרניי חזר. ג'ו יצא, פתח
את הדלת האחורית, הוציא שק גדול
וסגר את הדלת. מר פטרניי נסע.
ג'ו פתח את השק, הוציא ממנו כיכר לחם
גדולה וזרק להיפופו. שאלתי מאין הוא
לקח את זה, והוא ענה שאלה פשוט
כיכרות הלחם מאתמול, שלא נמכרו
ונשאר במאפייה של מר פטרניי.
ההיפופו הריח את הכיכר ו"ווף" היא
נעלמה. כמו דרור שבולע פירור. ההיפופו
שם עכשיו לב על ג'ו. ג'ו הושיט כיכר
והיפופו זז קדימה. תחנת הרכבת נרעדה
כשהחיה מתחה את החבל.

כאילו מכנסיו בערו וקרא בקול רם "מר
פטרניי עצור! עצור!"
ג'ו רץ אחרי הטנדר כל כך מהר שמרוב
תנופה עבר לידו. לא שמעתי מה הוא
אמר למר פטרניי אבל אחרי דקה הוא

ניכנס לטנדר ושניהם נסעו.
היה לי קר והייתי עייף מדי כדי לחשוב
הרבה דברים רעים על ג'ו, שהשאיר

הוא יכול לחסל גינה שלמה שלהן.
כשהגענו לשערי גן החיות לא נשארו לנו
יותר ככרות הלחם, ההיפופו היה מלא,
ואנו היינו עייפים מאוד. הדבר האחרון
שרצינו היו בעיות נוספות. צלצלו
בפעמון ודפקנו בשער. שומר הלילה יצא
עם פנס.

"מה אתם רוצים?" שאל
"הבאנו לכם היפופוטם" אמרתי.
"נורא מצחיק" אמר השומר והסתובב כדי
לחזור "שיכורים!" מלמל תחת אפו.
"חכה" קרא ג'ו "הבט הנה!"

אמרתי לג'ו שזה רעיון נהדר ומחקתי את
ההערה להרוג אותו. מיהרתי להתיר את
החבל לפני שההיפופו יהרוס את
התחנה. נלחמתי עם הקשר ההדוק חזק
ופצעתי לי שתי אצבעות. פתאום ראיתי
שההיפופו מנסה להתנפל על ג'ו.
"עצור אותו!" קרא ג'ו וזרק לו עוד כיכר.
החזקתי את החבל, אבל לעצור את
ההיפופו לא יכולתי. ובכל זאת הצלחתי
קצת לכוון אותו. רק קיוויתי שיש לנו
מספיק לחם כדי להגיע עד גן החיות.
ג'ו החליט בינתיים לשבור את הכיכרות
לחתיכות קטנות יותר.
המעבר לגן החיות דרך העיר היה מלא
אירועים. למדנו הרבה דברים מעניינים.
אחד מהם הוא, שלא כדאי לגדל חרציות
בחזית הגינות, אם היפופוטמים
מסתובבים בסביבה. לא ידעתי
שהיפופוטם אוהב חרציות וכמה מהר

מהאפלה הופיע שוטר. הדבר נראה לו
מוזר בשעה ארבע בבוקר. הוא ונעמד
מתנדנד על עקבים ליד ההיפופו.

"מובילים את הכלב לטיול, הו-הו-הו"
אמר.

לא היה לנו כוח
להתבדח.

"זה היפופוטם"
אמר ג'ו.

נדמה היה לי
שההיפופו ישן
כבר, אבל הוא
עדיין עמד על
רגליו.

"יש לכם רשיון
בשבילו,

הה-הה-הה..."
אמר השוטר.

לא אמרנו דבר. היה לנו קשה להישאר

השוטר חזר לאט והאיר בפנס שלו דרך
השער. קרן האור נעצרה על צורתו של
היפופוטם עייף ומנומנם.

"וי!" אמר השומר "זה היפופוטם."

"אנחנו יודעים" אמרתי "הבאנו אותו."

"אינני רוצה היפופוטם" אמר השומר.

"או, לא" אמרתי "זה מה שאנו עכשיו

צרכים. מר פפרדיי לא אמר שנביא

אותו?"

"הוא לא אמר לי דבר" אמר השומר.

"בוא, נקשור אותו לשער ונלך הביתה"

אמר ג'ו "אני עייף עד מוות."

זה נראה רעיון טוב והתחלתי לקשור את

החבל לשער. השומר התחיל לצעוק

שאנו לא יכולים לעשות זאת. הוא אמר

שילך ויביא את טום, ושטום צריך לדעת

משהו על כך.

השוטר אמר לנו לא ללכת ונעלם בגן

החיות החשוך.

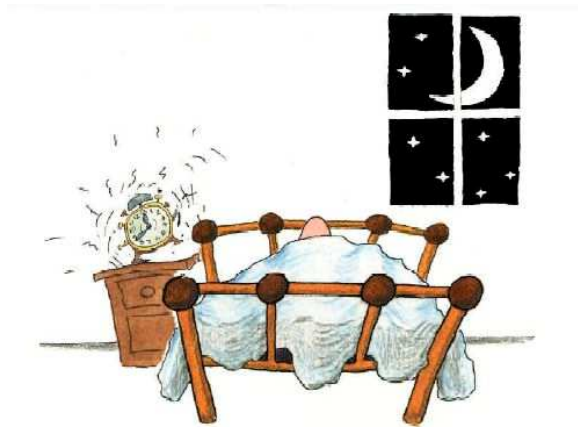

ערים.

"איפה המריצה שבה הבאתם אותי,
הה-הה-הה" אמר השוטר "הוא נראה
כמעט טבעי" הוסיף, ונתן להיפופו מכה
על הגב עם האלה שלו.
זה העיר את ההיפופו שסבב את ראשו
וכמעט והפיל את השוטר.
"שכך אחיה" הוא קרא "הוא חי!"
"בוודאי שהוא חי" אמרתי לשוטר
ושאלתי מה הוא חשב. הוא כנראה חשב
שזה איזשהו דגם או משהו לפרסומת.
כדי להתבדח אמרתי שיש לו מזל
שההיפופו לא תקף אותו.
השוטר שאל מה אנו עושים אתו באמצע
הלילה על הכביש הציבורי.
"הבאנו אותו לגן החיות" אמרתי.
"הוא ברח" הוסיף ג'ו.
"ברח?" אמר השוטר עם קצת חשש
בקולו.

"או, הם בורחים לעתים קרובות" אמרתי.
"זה בגלל רוח הרפאים שפותחת
כלובים" אמר ג'ו.
"לפני שבוע היו אלה שני נמרים, נכון?"
אמרתי לג'ו.
"לא, דוב הקוטב בשבוע האחרון,
הנמרים לפני שבועיים" אמר ג'ו.
"על מה אתם מדברים" אמר השוטר
מבוהל ממש.
"הם משלמים לנו כדי שנתפוס אותם
ונחזיר לגן החיות לפני שפותחים בבוקר"
אמר ג'ו.
השוטר נראה כל כך מבוהל שלא
התאפקנו וצחקנו.
רק אז הבין השוטר שאנו מותחים אותו.
הוא החליט שלא יישאר במקום. הוא לא
רצה לדווח לסמל שלו שראה היפופוטם,
כי אז לעולם לא היה מקבל קידום, אמר
כך ונעלם באפלה שממנה יצא קודם.

והוא הודה לנו על איסוף ההיפופוטם.
הוא נתן לנו כרטיסים לחגיגת עובדי גן
החיות בחג.
מר פפרדיי סיפר שמשום מה ההיפופוטם
לא רצה לאכול במשך שלושה ימים וזה
היה מוזר מאוד.
"המממ... מאוד מוזר" אמר ג'ו.

לפעמים צריך לשקול היטב לפני
שמתנדבים למשהו שנשמע נחמד מאוד.

אחרי כמה דקות חזר השומר עם מישהו
שהנחנו כי הוא טום. טום עדיין לבש
פיג'מה תחת מעיל הגשם. למזלנו טום
היה מרוצה מבואו של ההיפופו ואמר
שכבר הכין לו כלוב מיוחד.
השומר פתח את השער וג'ו התיר את
ההיפופו. טום הודה לנו שוב ואמר שייקח
אותו עכשיו לכלוב שלו. שאלנו האם
רוצה שנעזור, כי זכרנו איזו צרות היו לנו
כדי להביא את ההיפופו הנה מתחנת
הרכבת.

טום לא קיבל את הצעתנו. "היפופוטמים
הם נוחים לטיפול" אמר "צריך רק לדגדג
להם אחרי האוזן והם עושים כל מה שרק
רוצים מהם." וטום דגדג להיפופו אחרי
אוזנו והוביל אותו כאילו זה היה חתול
ממושמע.

"ימח שמם של כולם" קילל ג'ו.
אחרי ימים אחדים פגשנו את מר פפרדיי